

Трейси Гарвис Грейвс

**МОМИЧЕТО,
КОЕТО НЯКОГА ПОЗНАВАШЕ**

София, 2019

Тази история е художествена измислица. Всички герои, организации и събития, изобразени в този роман, са или продукт на въображението на автора, или са използвани фиктивно.

TRACEY GARVIS GRAVES

THE GIRL HE USED TO KNOW

Published by arrangement with St. Martin's Press

Text Copyright © 2019 by Tracey Garvis Graves

All rights reserved.

© Издателство „Изток-Запад“, 2019

Всички права на български език запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана или предавана под каквато и да е форма и по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Анелия Данилова, превод, 2019

© Фиделия Косева, корица, 2019

ISBN 978-619-01-0478-0

Трейси Гарвис
Грейвс

МОМИЧЕТО,
КОЕТО НЯКОГА
ПОЗНАВАШЕ

Превод от английски
Анелия Данилова





СЕРИЯ „КРАСНОГЛЕД“

„Творци на съвпадения“, Йов Блум

„Тежък дар“, Уилям Кент Крюгер

„Животът, който загърбваме“, Алън Ескенс

„Еуфория“, Лили Кинг

„Момичето от Бруклин“, Гийом Мюсо

„Лято по френски“, София Наш

„Един аристократ в Москва“, Еймър Тауълс

„Брачният пакт“, Мишел Ричмънд

„Еротични истории за пенджабски вдовици“, Бали Каур Джасвал

„Жените, които купуват цветя“, Ванеса Монфорт

„Парижката квартира“, Гийом Мюсо

„Люляковите момичета“, Марта Хол Кели

„Между небето и Лу“, Лорен Фуше

„Изгубени кучета и самотни души“, Люси Дилън

„Завръщането на Албърт у дома“, Омър Хикъм

„Момичето и ношта“, Гийом Мюсо

„Сто парченца от мен“, Люси Дилън

„Момичето, което някога познаваше“, Трейси Грейвс



Аника

Чикаго, август 2001

От всички места на света го срещам точно в „Доминик“. Ровя в хладилната витрина и търся ягодите, с които си приготвям сутрешното смути, когато някъде иззад дясното ми рамо се чува мъжки глас:

– Аника?

Звучи колебливо.

С въгълчето на окото си улавям лицето му. Минаха десет години от последната ни среща и макар често да ми е трудно да разпознавам хората, ако ги видя в различна среда, няма нужда да се питам дали това е той, или не. Знам, че е той. Тялото ми вибрира подобно на тътена на далечен влак и съм благодарна на студения въздух от фризера, защото изведнъж отвътре ме залива гореща вълна. Иска ми се да хукна, да забравя за ягодите и да намеря най-близкия изход. Но в главата ми отекват думите на Тина и аз ги повтарям като мантра: *Не бягай, поemi отговорност, бъди себе си.*

Едва поемам въздух, без да успея да напълня дробовете си, и се обръщам към него:

– Здравей, Джонатан.

– Наистина си ти – отвърща ми.

– Да – усмихвам му се.

Косата ми, която едно време стигаше до кръста и обикновено имаше нужда от сресване, сега е лъскава и права, с дължина малко под раменете. Тънкият панталон и подходящата блуза са далеч от студентския ми гардероб от поли и рокли поне с два размера по-големи. Вероятно това е причината за колебанието му.

На трийсет и две, за мен той си е същият: тъмна коса, сини очи и с широки рамене на плувец. Не се усмихва, но все пак веждите му не са склучени и смръщени. И макар да съм подобрила много способността си да разчитам израженията на хората, както и другите невербални знаци, не мога да установя дали той се чувства гневен или наранен. А има пълното право да бъде и двете.

Правим крачка напред и се прегръщаме, защото дори и аз знам, че след цялото това време – и всичко, което сме преживели – прегръдката се предполага. Веднага щом ръцете му ме обгръщат, се чувствам в безопасност и се отпускам. Нищо не се променило. Мирисът на хлор, който преди лъхаше от кожата му, сега е заменен от аромат с дъх на гора и слава богу, не е прекалено тежък и натрапчив.

Нямам идея защо се намира в Чикаго. Едва ли не преди мастилото да изсъхне върху дипломата му, една престижна фирма за финансови услуги изстреля Джонатан от Илинойс в Ню Йорк и това, което някога беше планирано местене за двама, се превърна в солово начинание.

Отлепяме се един от друг и аз започвам да се боря с думите.

– Мислех, че живееш... По работа ли си тук?

– Преместих се в чикагския офис преди около пет години – отвърща той.

Изумена съм, че през цялото това време съм се движила из града, който сега наричам свой дом, без да знам, че съществува вероятността да го срещна случайно на улицата. Колко ли пъти сме били на мила или две разстояние един от друг и не сме го знаели? Колко ли пъти сме вървели един зад друг или един пред друг на някой оживен тротоар или пък сме вечеряли в един и същи ресторант?

– Някой трябваше да поеме грижите за майка ми – продължава той.

Бях срещала майка му веднъж и веднага я харесах – все едно беше моята собствена майка. Ясно се виждаше откъде идва тая доброта у Джонатан.

– Моля да я поздравяш от мен.

– Умря преди две години. Деменция. Лекарят каза, че вероятно от години е страдала от това.

– Наричаше ме Катрин и не можеше да си намери ключовете – казвам, защото чудесно си го спомням и сега то придобива нов смисъл.

Той потвърждава думите ми с кимване.

– В центъра ли работиш?

Затварям вратата на хладилния шкаф, смутена, че през цялото време съм го държала отворен.

– Да, в библиотеката „Харолд Уошингтън“.

Отговорът ми предизвиква първата усмивка на лицето му.

– Браво на теб!

Тук разговорът засича и спира неловко. В нашето общуване винаги Джонатан е бил този, който е понасял тежестта, но този път не спасява положението и тишината е оглушителна.

– Страхотно е, че се видяхме – изгърсвам аз накрая.

Гласът ми звучи по-пискливо от обичайното. Кръвта нахлува в лицето ми и сега ми се ще да бях оставила вратата на фризера отворена.

– Да, страхотно е.

И той се обръща да си върви. Тогава в коленете ме удря такава вълна на копнеж, че едва не подгъвам крака, събирам кураж и отронвам:

– Джонатан?

Веждите му са леко повдигнати, когато се завърта обратно.

– Да?

– Би ли искал някой път да се видим?

Стягам се, докато спомените нахлуват. Казвам си, че не е редно да му причинявам това, че достатъчно вече съм го наранила.

Той се поколебава, после казва:

– Разбира се, Аника.

Вади от вътрешния джоб на самото си химикалка, пресяга се за пазарския списък, който държа в ръката си, и набързо записва телефонния си номер върху обратната страна.

– Ще ти се обадя. Скоро – обещавам аз.

Той кимва и изражението му отново е неразгадаемо. Вероятно си мисли, че няма да изпълня обещанието си. И пак би имал право да се съмнява.

Но аз ще му се обадя. Ще му се извиня. Ще го попитам можем ли да започнем отново. „На чисто“, ще му кажа.

Толкова голямо е желанието ми да заменя спомените от момичето, което той някога познаваше, с жената, в която се превърнах сега.



Чикаго, август 2001

При първата ми терапевтична сесия с Тина на очите ми им трябваха почти пет минути, за да се приспособят в полутъмната стая. Когато най-сетне можех да различа ясно обкръжението си, осъзнах, че това е търсен ефект и че всичко в стаята е разположено така, че да има максимално успокояващо въздействие. Настолната лампа в ъгъла – единственият източник на светлина – имаше кремав абажур, който хвърляше приглушени сенки върху стената. Мебелите от кафява кожа създаваха усещането за копринена мекота под пръстите ми, а дебелият килим на пода ме подтикваше да изритам обувките си и да заровя пръсти в меките му пухкави влакна.

– Натъкнах се на Джонатан – започвам да разказвам на Тина още преди да е затворила вратата след влизането ми за ежеседмичната ни среща.

Тя сяда във фотьойла, а аз потъвам в тумбестия диван срещу нея, чиито тапицирани възглавници ме обгръщат така, че както винаги се отърсвам от безпокойството да съм на това място.

– Кога?

– Във вторник. Отбих се в „Доминикс“ след работа на път за вкъщи и той беше там.

Прекарал съм много часове да обсъждаме Джонатан и не бе възможно да не изпитва любопитство, но за мен би било по-лесно да счупя орех с ръце, отколкото да отгатна по лицето ѝ какво си мисли.

– И как мина?

– Спомних си какво ме съветваше да направя, ако някога го видя отново. – Лицето ми засия и поизправих гръб на дивана, който продължаваше да се опитва да ме погълне. – Разговоряхме. За кратко, но се почувствах добре.

– Имаше времена, когато нямаше да сториш това – рече Тина.

– Да, по друго време щях да избягам през задната врата, а после щях да остана поне два дни в леглото.

Наистина, почувствах се без сили, когато най-сетне се добрах до дома си с покупките. А после, докато ги разпределях по местата им, мъката заради смъртта на майка му ме заля със закъснение и му ударих един хубав дълъг рев, защото сега той нямаше вече живи родители. Пък и забравих да му кажа колко съжалявам, макар че беше в главата ми. Независимо че се чувствах изтощена, дълго не можах да заспя тази нощ.

– Смятах, че е в Ню Йорк?

– Беше. Но се прехвърлил тук, за да се грижи за майка си, преди да умре. Това е всичко, което знам всъщност.

Появата му беше толкова неочаквана, толкова случайна, че не бях успяла да задам много въпроси. Със закъснение се усетих, че дори нямам представа дали е женен. Тази дребна хитринка – да погледнеш дали даден мъж носи халка на пръста си – е нещо, за което се сещам по-късно, в случая с Джонатан – цели два дни след събитието.

– Какво, смяташ, му е минало през ума, когато те е видял в този магазин за хранителни стоки?

Тина знае колко ми е трудно да прецена какво мислят другите, затова въпросът ѝ не ме изненадва. През десетте години, откакто загубих връзка с Джонатан, разигравах до втръсване в съзнанието си последните седмици от връзката ни и последното съобщение, което той остави на телефонния ми секретар. Тогава Тина ми помогна да видя тези неща през неговия поглед и онова, което разбрах, ме накара да се засрамя.

– Той не изглеждаше нито ядосан, нито наранен – казвам ѝ, с което всъщност не отговарям на въпроса ѝ.

Тина знае абсолютно всичко за тази ситуация и много вероятно можеше на мен да разясни какво си мисли Джонатан. Прос-

то искаше да чуе как аз съм схванала нещата. В нашите сесии най-много ми харесва фактът, че сама определям какво ми е удобно да обсъждам, затова Тина няма да настоява. Поне не твърде много.

– Как ти се стори?

– Неутрален, мисля. Усмихна се, когато му казах за библиотеката. Понечи да си тръгне, но аз го попитах дали иска пак да се видим и той ми остави номера си.

– Ти наистина си постигнала много, Аника. Трябва да се гордееш със себе си.

– Вероятно си мисли, че няма да се обадя.

– А ще се обадиш ли?

Макар да изпитвам тревога, като си представя пътя, по който съм тръгнала, отговарям с твърдо „да“.

Изучавам лицето ѝ и без да съм сигурна, ми се струва, че е доволна.